

✚ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 20. НОВЕМБАР 2022. ✚ БРОЈ 168. ✚ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

<p>НЕДЕЉА 23. ПО ДУХОВДАНУ 20. НОВЕМБАР 2022. ГОДИНЕ</p> <p>СВЕТА 33 МУЧЕНИКА МЕЛИТИНСКА ПРЕПОДОБНИ ЛАЗАР</p>	<p>Глас 6. На Јутрењу Јеванђеље: Мт. 28,16-20; На Литургији Апостол: Еф. 2,4-10; Јеванђеље: Лк.8,26-39</p> <p>ЈУТРЕЊЕ 9ч ✚ ЛИТУРГИЈА 10ч ✚ ВЕЧЕРЊА 18ч</p>
<p>ПОНЕДЕЉАК, 21. НОВЕМБАР</p>	<p>САБОР СВ. АРХАНГЕЛА МИХАИЛА И ОСТАЛИХ НЕБЕСКИХ СИЛА БЕСТЕЛЕСНИХ – АРАНЂЕЛОВДАН</p> <p>ЈУТРЕЊЕ 9ч ✚ ЛИТУРГИЈА 10ч</p>
<p>ПЕТАК, 25. НОВЕМБАР</p>	<p>АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 20ч</p>
<p>СУБОТА, 26. НОВЕМБАР</p>	<p>СВ. ЈОВАН ЗЛАТОУСТИ ЛИТУРГИЈА НА ЕНГЛЕСКОМ 9ч ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ 6ч</p>
<p>НЕДЕЉА, 27. НОВЕМБАР СВ. АПОСТОЛ ФИЛИП СВЕТИ ГРИГОРИЈЕ ПАЛАМА БОЖИЋНЕ ПОКЛАДЕ</p>	<p>ЈУТРЕЊЕ 9ч ✚ ЛИТУРГИЈА 10ч</p>
<p>БОЖИЋНИ ПОСТ ПОЧИЊЕ У ПОНЕДЕЉАК 28. НОВЕМБРА 2022. И ЗАВРШАВА СЕ У ПЕТАК 6. ЈАНУАРА 2023.</p>	

САБОР СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА И ОСТАЛИХ БЕСТЕЛЕСНИХ СИЛА НЕБЕСКИХ – АРАНЂЕЛОВДАН

Анђели Божји били су празновани од људи још из дубоке старине. Но то празновање често се изметало у обожавање анђела (IV Цар. 23, 5). Јеретици су свашта баснословили о анђелима. Неки су од тих гледали у анђелима богове; други и ако их не сматраху боговима називаху створитељима васцелог видљивог света. Лаодикијски помесни сабор, који беше на 4 или 5 година пре I Васељенског Сабора, својим 35. правилном одбаци поклоњење анђелима као боговима и установи правилно поштовање анђела. У време пак Силвестра папе римског и Александра патријарха александријског (из IV в.) би установљен овај празник Архистратига Михаила и прочих Сила небесних у месецу

Новембру. Зашто баш у Новембру? Зато што Новембар представља девети месец после месеца Марта. У месецу Марту сматра се да је било створење света. А девети месец после Марта узет је због 9 чинова анђелских, који су најпре створени. Св. Дионисије Ареопагит, ученик апостола Павла, онога апостола, који се уздигао до у треће небо, описао је ових 9 чинова у књизи „О небесној Јерархији“. Ти чиновници су следећи: шестокрили Серафими, многоочити Херувими и богоносни Престоли, Господства, Силе и Власти, Начала, Арханђели и Анђели. Војвода целе војске анђелске јесте архистратиг Михаил. Када је сатана, Луцифер, отпао од Бога, и повукао собом у пропаст један део анђела, тада је

Михаил устао и узвикнуо пред неопалим анђелима: **ВѠНМЕМЪ!**

Станемъ добръ, станемъ со стграхомъ! И све небесне војске верних ангела громовито су запояле: **Стъхъ, стъхъ, стъхъ гдъ сакъдъхъ, исполнь нѣо њ землѣ славы твоѣ!** (Види о архангелу Михаилу Ис. Навина 5, 13-15; св. Јуде 9.) Међу ангелима влада савршено једномислије, једнодушност и љубав, а у

то још и потпуна послушност нижих чинова вишим чиновима, и свих укупно светој вољи Божјој. Сваки народ има свога ангела хранитеља, а осим тога и сваки хришћанин има свога ангела хранитеља. Треба се увек сећати да ма шта ми чинили, јавно или тајно, чинимо у присуству свога ангела хранитеља. А на дан Страшнога Суда сабраће се све огромно

мноштво ангела небесних светих око престола Христовог, и пред свима њима објавиће се дела, речи и помисли свакога човека. Нека би нас Бог помиловао и спасао молитвама св. архистратига Михаила и прочих небесних сила безтелесних. Амин.

Пролог

НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ТРЕЋА ПО ДУХОВИМА

А КАД ОН ИЗИЂЕ НА ЗЕМЉУ, СРЕТЕ ГА НЕКИ ЧОВЕК ИЗ ГРАДА У КОМЕ БЕЈАХУ ДЕМОНИ ДУГО ВРЕМЕНА, И У ХАЉИНЕ НЕ ОБЛАЧАШЕ СЕ, И НЕ ЖИВЉАШЕ У КУЋИ, НЕГО У ГРОВОВИМА.

Лк. 8, 26

Често смо у прилици да слушамо како је неко опседнут од стране демона. Сам појам нам је, дакле, веома близак али можда суштина није. Или, могли бисмо поставити питање, како је то могуће да демони опседну некога, а они су побеђени од стране Господа Исуса Христа? Демони су побеђени, у смислу да против човекове воље нису у могућности опсести човека. Али, Бог, због човекове огреховљености и склоности ка греху, допушта демонима да могу ући у људе и наводити их на разне погрешке. Свако од нас мора да се избори за своје одређење.

У данашњем светом јеванђељу, Господ се сусреће са једним човеком који је опседнут од демона и коме је спреман да помогне. Схвативши да Господ жели да помогну овом невољнику демон проговара из њега: *„Шта хоћеш од мене, Исусе, Сине Боја Вишњеја? Молим те, не мучи ме!“*

Интересантно је овде да демон исповеда Господа Исуса Христа као Сина Божијега. Ово демон не чини да би помогао људима већ, у страху за оно што му се спремаше, он, препознавши Христа, изговара ове значајне речи. Демон се

уплашио да ће Христос њега и његову дружину послати у бездан, у понор. А, то је највећа невоља за демоне. Да буду у бездану сами са собом. Јер, када су демони сами, они пакосте сами себи; а када су у људима, они пакосте људима. Тиме је њихово мучење мало ублажено. Свети Оци тврде да ђаво највише мрзи човека. Претпоставља се да је то због тога што је човек створен по лику Божијем и што Бог неизмерно воли човека. Борећи се тако против човека, ђаво се бори индиректно против самога Бога.

Христос, одговарајући човеку, кроз кога су демони говорили, запита: *„Како ти је име? А он рече: Леион, јер многи демони бијаху ушли у њега“*. Треба знати да се ђаво наслађује својим трудом да наведе човека на грех. Он му стално дошаптава шта овај треба да уради и зашто. Па, кад се човек опире овим насртајима демона, демон изналази нове аргументе све дотле док човек не попусти. А човек попусти онда када му се учини да има довољно разлога да нешто учини. Рецимо, ако демон дошаптава човеку да пороби банку, он му објашњава да је то корисно јер ће тим новцем да учини разна добра дела. Па, пошто му наброји силна добра дела која може да учини са украденим новцем, човеку се у једном моменту учини да је грех крађе опростив, ако се упореди са свим овим добром које предстоји. Сваки, па и најмањи, успех демона, овоме олакшава сопствене муке и невоље, јер се тим незнатним

успехом утврђује у лажном уверењу да он још увек нешто значи.

Спаситељ истерује демоне из опседнутог човека. На молбу демона, да их не тера у бездан већ да им дозволи да уђу у свиње, Он тако и чини. Зашто траже демони да им се дозволи да уђу у свиње? Због тога што им је бездан, како је горе већ речено, најстрашнији. Иако им је драже да буду у човеку, када то већ не могу, они траже да иду у свиње. На овај начин, мало ће им бити лакше него у бездану, а, такође, индиректно ће наштетити човеку. Како? Тиме што ће натерати читаво крдо свиња у воду да се потопе. То се управо десило.

Гадаринци су запрепаштени, збуњени и разочарани. Запрепаштени и уплашени су јер Онај кога демони исповедају као Сина Божијег, ту пред њима заповеда демонима, што до тада за њих беше невиђено. Иако су задивљени чудом које Спаситељ чини, они га моле да оде из њихове средине. Јер, на крају, шта ако се деси да им још неког болесника исцели по овој цени? Велика би то материјална штета била. Њима је брига о материјалном много присутнија. Наравно, нико се не сети од њих да захвали Спаситељу што им исцели једнога од њих, кога су демонима годинама мучили. Свети Оци тврде да је највећи успех демона у томе да убеде човека да они не постоје. У том случају човек, када доноси одлуке, верује да их доноси на основу тога што сам успева да разјасни себи зашто је ово или оно

добро да уради. Баво само трља руке и наставља са својим дошаптавањем. Нема сумње да је следећи највећи успех ђавола у томе да убеди човека да нема разлога да живи. Овај процес траје дуже време и, човек који дозволи да га ђаво увуче у дилеме око овог важног питања, стално верује да су аргументи против живота производ његових сопствених сила или мудрости.

Обраћајући се на крају излеченом човеку, Спаситељ му каже: „*Врати се дому своме, и казуј штиа ти учини Бој*“. Господ и од нас очекује да казујемо другима шта нам учини Бог.

Господе Исусе Христе, Сине Божији, помози нам да разумемо да нас вечити шаптач одводи од Твоје мудрости и добротe, и дај нам снаге, Благи, да можемо да се одупремо свим гласовима онога, који не мисли добро човеку. Помози нам да можемо свуда и на сваком месту говорити другима, шта нам учини Бог. Амин.

Проша Миограј Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 20. НОВЕМБАР

ДА СЕ ВЛАДАТЕ ДОСТОЈНО СВОМЕ ЗВАЊУ, У КОЈЕ СТЕ ПОЗВАНИ, СА СВАКИМ СМИРЕЊЕМ, КРОТОШЋУ И ДУГОТРПЉЕЊЕМ (Еф. 4, 1-2)

Да се не гордите, да се не гневите, да не малодушествујете; јер је све то недостојно звања хришћанскога. А то је звање тако високо и дивно, да се тешко човеку од гордости сачувати; тешко се уздржати изнад малодушности при опасностима и губицима. Против три нездрава стања апостол истиче три здрава стања, и то: против гордости смирење, против гњевљивости –

Да се не гордите, да се не гневите, да не малодушествујете; јер је све то недостојно звања хришћанскога. А то је

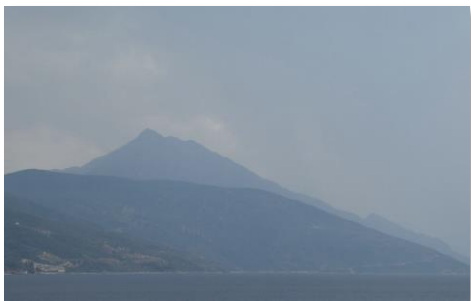
кротост, против малодушности – дуготрпљење. Ове три врлине, смирење, кротост и дуготрпљење не изражавају, рећи ће се, у пуној мери висоту хришћанскога звања. Но ништа у овоме свету не изражава потпуно висоту хришћанскога звања. Драгоценост и богатство тога звања не може ни да се види овде на земљи, то је као затворен сандук, кога човек носи затворена по овоме свету, а отвара и износи блага из њега у ономе свету. Висоту хришћанског звања могао би само онај да оцени ко би се могао уздићи до највиших небеса и видети Христа Господа у слави, са ангелима и светитељима. Ту је победнички скуп свих богоугодника са земље, који се удостојише високе, високе почести.

Господе Исусе Христе Боже наш. Твоје име најдраже нам је име. Теби слава и хвала авек. Амин.

Свети владика Николај

IN THE GARDEN OF THE MOTHER

There is a thin finger of land which juts out from Macedonia, in north-eastern Greece, into the Aegean Sea. It is around fifty miles long, and it is layered with old forest. At the southern tip is a great mountain, over 2000 metres tall. In the summer months it bakes, in the winter is is snow-laden. There are no cities here. Nobody swims from the golden beaches. Nobody wears shorts in the summer heat. There are roads, but not many. There are cars, but not many. And there are no women at all, with one exception.

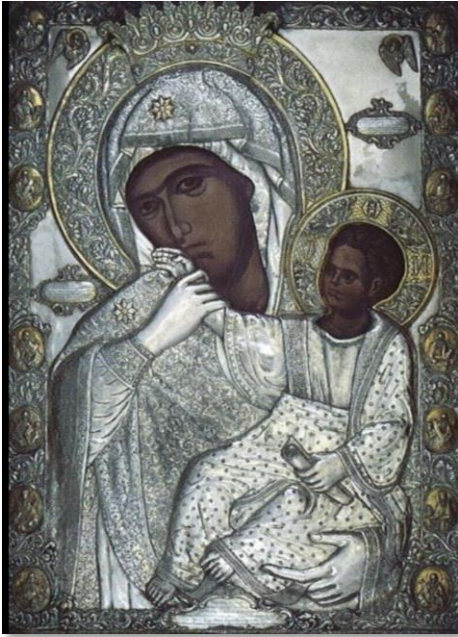

Agion Oros - the Holy Mountain - is also known as the Garden of the *Panagia*: the Virgin Mary. She is everywhere here: seen and unseen, in the forests and on the walls, working through the miracle icons, passing through the caves and cells at night making oil laps sway in the unseen breeze. Strange things happen. They are not so strange, really, once you understand. This is Mount Athos, the spiritual heart of the Eastern Orthodox church, and, I would say, of the entire Christian faith. There is nobody on this peninsula except monks, or those who work for them or are visiting them, and this has been true for over a thousand years. Twenty-one

monasteries, along with countless sketes (smaller monasteries), cells, houses and caves are home to an estimated 1500 monks, though probably the exact number cannot be counted.

FOR OVER A MILLENNIUM, THE DIVINE LITURGY HAS BEEN SUNG HERE DAILY, HUNDREDS OF TIMES IN HUNDREDS OF CHURCHES, FROM THE GOLDEN AND CAVERNOUS TO THE TINY AND POOR.

I went to Athos in August: my five day trip there was a fiftieth birthday gift from someone I love. I tried not to have any expectations. You'll often hear Athos - the 'Christian Tibet'

- described in romantically anachronistic terms. 'Medieval' is a word often used, and it's understandable: the monasteries here are astonishingly ancient and well-preserved, and in some places modernity has barely intruded. It wasn't so long ago that travel was on foot or by donkey, and there were no telephones anywhere on the peninsula.

But this is the 21st century, and the Machine is relentless. The electric grid is here now. Satellites pass over nightly. The world closes in. Athos has paved roads now, more and more of them, and cars and computers. It's not unusual to see monks with smartphones in their

pockets, and I can't deny the sinking feeling that came over me when I saw this for the first time. *Even here.* You can come here to 'flee the world' - St Anthony's instruction to his followers back in the Egyptian desert in the fourth century - and bring the world with you through the screen in your pocket. Comfort, convenience, ease - they are greater threats to our souls by far than poverty or persecution.

THIS IS WHAT THE SURFACE LOOKS LIKE. IT TOOK ME A COUPLE OF DAYS TO CONNECT WITH THE OBVIOUS TRUTH THAT WHAT MATTERS ABOUT ATHOS HAPPENS ON ANOTHER LEVEL. OF COURSE IT DOES. THAT'S THE REASON TO GO. THAT'S THE REASON THAT CHRISTIAN MONASTICISM HAS SURVIVED FOR OVER 1500 YEARS, AND THE REASON THAT MONASTICS EXIST IN OTHER TRADITIONS TOO. SOMETHING IS DONE BY THESE PEOPLE WHICH IS NECESSARY. WHEN IT STOPS BEING DONE, WE WILL ALL BE IN EVEN MORE TROUBLE. IF ATHOS FALLS, WE ALL FALL.

Strange things happened to me in Vatopedi. This is common: not just here, but across the Mountain. You might sense that you are going to meet someone and that the meeting

is going to be significant. Then it happens. You might need something. It arrives. You might wonder about something. Somehow, it will manifest in some form that will address your query. Strangers seem to help each other out by accident: or more likely, by some gratuitous grace.

This was happening to me almost hourly on the last couple of days there. Once, a monk invited me on a tour of the icon-making workshop. Vatopedi's Byzantine icons are some of the best in the world. He had promised me a tour, but instead we found ourselves talking about writing, and its role in bringing - or, rather, returning - the Orthodox faith to the spiritually parched deserts of the West. Questions I had been turning over in my mind for months came into clear view. The monk talked to me for maybe an hour. Afterwards he said, 'I don't know why I said all that. I didn't intend to. It was just brought to my tongue.'

When people approach Christianity from the outside, as I did not very long ago, one of the stumbling blocks is often the notion of miracles. We are rational, logical people. We like 'evidence.' We don't like stories about dead bodies coming back to life, or a couple of baskets of fish feeding thousands of people. This is fair enough, and yet I have found that this is the wrong road to approach by. Strange things happen in many places, all the time. What counts is the heart of the matter, which in the Orthodox faith is the business of picking up your cross and following Christ. When you attune to that, you might find - as I have, somewhat to my astonishment - that other things start to fall quietly into place. The difficult bits don't seem so difficult anymore. You are not 'believing' now: you are, in some way, experiencing. You are participating in a great and ancient and on-going mystery.

Paul Kingsnorth
Excerpt from the
[Abbey of Misrule](#) essay

